N°. 113. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 19 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BRESLAU, den 8. September. Heden morgen 7 ure werd de heer *Ronge*, toen hij met den eersten spoortrein naar Brieg wilde vertrekken, door den politie-inspector *Giese* gearresteerd en naar den politie-president *Heintke* gevoerd. Wat daar verhandeld is, blijft onbekend; doch *Ronge* heeft zijne reis om 8½ ure met een extra trein kunnen ondernemen.

— Volgens een' brief van Venetië van den 1. dezer is de brug van Meduna ingestort. 53 soldaten, die zich naar de herfstmanoeuvres begaven, zijn daarbij omgekomen.

ENGELAND.

— Lord *Wellington* heeft somtijds zotte grillen. Nu heeft hij onlangs twee à drie honderd vossen uit Frankrijk doen komen, en op zijne landgoederen van Strathfieldsaye losgelaten, maar alhoewel hij ze geene brandende fakkels aan de staarten heeft gebonden, gelijk weleer *Simson* deed, toen hij den oogst der Philistynen wilde vernietigen, moeten de pachters Zijner Genade met zulke gasten zeer weinig gediend zijn.

SPANJE.

— Midden der gebergten van Catalonië bevindt zich eene kapel, genaamd Nuira, aan O. L. Vrouwe toegewijd, en in gansch Catalonië vereerd. Gedurende de maand Augustus worden er talrijke bedevaarten tot deze kapel gehouden. Dit jaar trok een vader met zijne twee zonen uit Perpignan derwaarts. Zij reisden langs Ceret en Arles en waagden zich moedig in de gebergten van Catalonië, maar alvorens te Prat-Sologné aan te komen, wierden zij door zes bandieten aangetast, die, zonder hen tijd tot tegenweer te geven, hen met sterke koorden op muilezels bonden en wegvoerden. Des anderendaags werd de vader alleen op den weg van Arles teruggeleid, en men zeide hem, dat indien hij binnen acht dagen, niet de som van 60.000 frs. op eene bepaalde plaats bragt, tot losgeld zijner twee zonen, men hun ieder een oog zou uitsteken, en hem de twee oogappels zou zenden. De vader had geen fortuin en heeft zich het geëischte losgeld niet kunnen verschaffen. Men oordeele over zijne wanhoop en droefheid, toen hij den twaalfden dag een brief ontving, luidende als volgt:

Vriend, wij hebben de douros tot den 10. der maand Augustus verwacht. Ter bestemde plaatse hebben wij noch brief noch geld gevonden. Zie hier dus een oog van ieder uwer zoons. Indien het geld binnen drie dagen niet is, waar het zijn moet, zijn uwe zonen binnen vijf dagen dood. Onze huldebewijzing aan de familie.

JOSEPH DEN MUILEZEL.

Deze onbeschaamde boosheid heeft den ijver der overheden van Prades en Ceret opgewekt, en men vervolgt vlijtig de stoute schelmen, die een gansch gewest in schrik houden.

BELGIE.

— Indien al de officiële vrede tusschen Nederland en Belgie hersteld is, zoo geloove men echter niet, dat er eene vriendschappelijke verstandhouding tusschen de twee hoven bestaat. Meer dan eene daadzaak, die wij niet willen oprakelen, om geene olie in het vuur te werpen, bewijst dit. Het Haagsche hof mokt tegen de nieuwe Belgische dynastie. *Leopold* veinst daarvan niets te merken, en hij doet daar zeer wel aan. Men verwondert zich, dat *Willem II*, die toch een ridderlijk vorst is, in dat opzigt de vooroordeelen van zijnen vader heeft geërfd. De voorzigtigheid verbiedt ons niet, om eenige bijzonderheden mede te deelen nopens de togten van de Engelsche Koningin; zij zullen toch weldra bekend worden.

Het lijdt geen' twijfel, of de Koningin van Engeland heeft den Koning der Nederlanden uitgenoodigd te Londen te komen, tijdens het verblijf van *Leopold* aldaar. Dit is in Holland zoowel als in Engeland bekend. Men wist ook, dat *Willem II* bijna met ronde woorden heeft geantwoord, dat hij geen' lust gevoelde om eene zamenkomst te hebben met zijnen ouden mededinger. Wat meer is, de Koning der Nederlanden begaf zich eerst naar Londen, toen *Leopold* was vertrokken. Deze gril heeft niet den minsten indruk gehad op *Leopold*, die wel weet, dat zijn koninklijke mededinger, zoowel als kroonprins als tijdens hij Koning werd, reden heeft om wrok te koesteren. Maar *Victoria* heeft zich persoonlijk beleedigd geacht door de weigering van *Willem II*. Zij had openlijk gezegd hoop te voeden op eene ernstige verzoening door hare bemiddeling, en men verzekert, dat zij die teleurstelling aan *Willem II* heeft doen gevoelen, toen hij zich laatstelijk in Engeland bevond. Men voegt er bij, dat de Koning van Pruissen *Willem II* aan de oevers van den Rijn had genoodigd, om deel te nemen aan de feesten, die ter eere van *Victoria* werden gegeven. *Willem II* heeft oogenblikkelijk de uitnoodiging aangenomen, doch onder uitdrukkelijke voorwaarde, dat *Leopold* daar niet aanwezig zoude zijn. Dit laatste had ook slechts plaats, om haar na afloop der feesten te Koburg te bezoeken; doch *Victoria* heeft er op aangedrongen, dat haar oom haar zou vergezellen, al moest zij daardoor ook van de tegenwoordigheid van den Koning der Nederlanden verstoken worden.

Toen het zeker was dat *Leopold* de Koningin van Engeland in Duitschland zou vergezellen, schreef *Willem II* aan den Koning van Pruisen en aan de Koningin van Engeland, dat onvoorziene omstandigheden hem verhinderden aan de feesten deel te nemen, maar dat hij zich op de grenzen van Duitschland zoude bevinden, en dat het hem zeer aangenaam zoude zijn, Koningin *Victoria* op de terugreis te ontmoeten. Deze antwoordde den Koning onmiddellijk, dat zij niet juist wist welken weg zij zoude nemen, en dat zij voor het overige te spoedig in Engeland moest terug zijn, dan dat zij zich aan de grenzen van Luxemburg of Limburg zou kunnen ophouden. « Indien de Koning der Nederlanden mij begeert te zien," moet zij er hebben bijgevoegd, « dan kan hij te Antwerpen komen, waar ik een' nacht denk door te brengen."

Men begrijpt dat wij voor al deze bijzonderheden niet kunnen instaan, doch zij dragen voor het grootste gedeelte het kenmerk der waarheid. (*Courrier d'Anvers.*)

— De *Vaderlander* behelst een artikel, waaruit blijkt, dat er voor een ex-minister, thans gouverneur eener provincie, en als dusdanig eene jaarwedde van 15.000 frs. genietende, zeventien manden, inhoudende 1241 flesschen wijn, in Bergen zijn mogen komen, zonder octrooiregten te betalen! « Indien een arme duivel, voegt de *Vaderlander* er bij, met een flesch wijn voor zijne zieke vrouw of stervende kinderen, binnen de stad poogde te komen zonder het octrooiregt te betalen, zou er een proces-verbaal opgesteld en den ongelukkigen voor de regtbanken verwezen worden."

— De sluikhandel bij middel van honden gaat bij voortduring voort aan de noorder grenzen van Frankrijk. Er gaat bijna geene maand voorbij, zonder dat de douane eenige belangrijke inbeslagneming in deze industrie bewerkstelligt. Over eenige dagen zag men aan het bureau der douanen te Abscon zes gewapende douaniers aankomen, die tien met vreemde tabak beladene honden met zich bragten, alsook de twee smokkelaars die ze aanvoerden. Dit tooneel, ofschoon niet ongemeen in onze streken, had veel volk aan de deur van den ontvanger te Abscon getrokken. Dezelfde brigade heeft te Aubigny-au-Bac, een smokkelaar aangehouden, wiens paard door een kogel nedergeveld was. Hij had 100 kilos vreemde tabak bij zich.

— Er is geene list die door den sluikhandel niet wordt aangewend. De volgende daadzaak die den 9. dezer maand te Mulhouse is voorgevallen, levert er weder een voorbeeld van op. Eenige werklieden hadden een trein hout ontladen, hetwelk langs de vaart van den Rhone naar den Rijn was aangekomen. Het werk gedaan zijnde, wilde een van hun zijne handen wasschen, en boog zich over de balken voorover; het kwam hem voor, als of hij, beneden in den trein, een voorwerp ontdekte, dat blonk gelijk blik. Verder zoekende, ontdekte hij drie of vier kisten van dit metaal. De douanen, van dezen vond verwittigd zijnde, hebben de kisten dadelijk aangeslagen. Zij bevatten, beweert men, kant en andere kostelijke koopwaren voor de waarde van omtrent 50,000 fr.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 14. September. Het strekt ons tot genoegen te kunnen melden, dat een van onze achtenswaardigste handelaren zich aan het hoofd moet hebben gesteld van eene Commissie, die aardappelen en andere levensbehoeften uit andere landen zal doen halen voor eigen rekening en met het doel om die in den aanstaanden dringenden tijd, zonder winst, aan minvermogenden in deze stad af te staan: Gewis is dit het heilzaamste dat geschieden kan, daar het den voorraad vergroot, de opdrijving van prijzen tegengaat en aan de vermogenden niets dan eenige moeite en zorgen verwekken zal, die weldadiger zijn dan aanzienlijke giften in geld in tijden van nood. Het is daarom te verwachten dat de rijken zich aan die Commissie zullen aansluiten, en dat zij veel navolging in het vaderland mogen vinden.

UTRECHT, den 16. September. Uit het bevorens bekend gemaakte twaalftal Predikanten is heden, door den Breeden Kerkenraad der Gereformeerde Gemeente alhier, gemaakt het volgende zestal: Ds. *J. H. Bösken*, predikant te Vlissingen; *J. C. van Marken*, te Dordrecht; *J. R. Wernink*, te Vlaardingen, *J. F. Kuyper*, te Middelburg; *J. P. van Harengcarspel*, te Leeuwarden; en *D. Pyzel*, te Dordrecht.

— Uit Texel meldt men ons van den 12. Sept.:

« Dezer dagen had binnen deze gemeente het volgende treurige voorval plaats. Zeker landman, vader van verscheidene kinderen, keert des namiddags van de jagt terug, en zet zijn geladen geweer in de rust, in een' hoek der schuur, waar juist zijne twee zoontjes, van 4 en 6 jaar, zich al spelende ophielden. De vader begeeft zich naar zijne vrouw in eene naastbijzijnde kamer, doch pas daar gekomen hoort hij een geweerschot. Hij snelt dadelijk naar de schuur, en vindt zijn jongste zoontje uitgestrekt op de plaats, waar hij het pas weinige oogenblikken geleden, als een toonbeeld van gezondheid en bloei, in het genot van kinderlijke vreugde, verlaten had. Zoo veel men van het oudste kind vernemen kan, had zijn jongste broeder de tromp van het geweer al spelende naar zich toegetrokken, het schot ging af en verbrijzelde het hart van den jeugdigen knaap."

— Het strekt ons tot groot genoegen te kunnen mededeelen, dat, bij Koninklijk besluit van 13. dezer de regten op den invoer van onderscheidene voorwerpen van levens-

---

Eene wonderbare Geschiedenis.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Hij zoude gaarne een oogenblik opgehouden hebben, om met den heer van OUTSEN te spreken, doch dat duivelsche been vervolgde steeds zijnen weg, zoo dat hij gedwongen was het te volgen. Hij deed alle mogelijke pogingen, om zijnen gang te stuiten, doch vruchteloos.

Hij trachtte zich aan de muren, aan de huizen, aan de palen vast te houden, doch dan verdubbelde het verwenschte been zijne pogingen, om vooruit te gaan, en de arme WODENBLOCK moest tegen wil en dank loslaten, uit vrees van zijne armen te verstuiken.

Hij begon toen ernstig na te denken over den droevigen toestand waarin hij zich bevond. Zijne eenigste hoop was, dat de geheime en verschrikkelijke magt van dit vernuftig mechanismus weldra zijne eigene krachten zoude uitgeput hebben, dat de beweging van zijn been alsdan langzamerhand zoude verminderen, en hij bedaard zijnen weg naar huis zoude kunnen voortzetten.

Dit was slechts eene gissing en tot nu toe vertoonde zich geen het minste kenteeken, dat kon doen vermoeden, dat deze hoop bewaarheid zoude worden.

Nadat de heer WODENBLOCK al de straten van Rotterdam als een' jeugdige dwaas had doorloopen, kwam hij eindelijk aan het kanaal, dat naar Leiden gaat. Toen hij het huis van TURNINGVOORT zag, begon hij, met eene vreesselijke stem om hulp te roepen. TURNINGVOORT verscheen aan het venster en zag hem met verwilderde oogen aan. – Schelm, riep hem WODENBLOCK toe, kom dadelijk hier! gij hebt mij slechts een been gemaakt, om mij eenen afschuwelijken trek te spelen. Dit been kan geen oogenblik stilstaan; het heeft niet opgehouden mij met snelheid voort te slepen sedert het oogenblik, dat ik mijn huis verlaten heb. Indien gij niet mij ter hulp komt, dan weet God waar ik aan zal landen. Schelm! wat doet gij daar te gapen? Kom dadelijk hier, en bevrijd mij van deze plaag; indien gij een oogenblik verzuimt, zal ik reeds te ver zijn, dan dat gij mij zoudt kunnen inhalen.

De mechanicus kwam geheel verbleekt en buiten zich zelven toeloopen. Hij had dit ongeval in zijne ontdekking niet voorzien. Hij stelde alle pogingen in het werk om den heer WODENBLOCK uit zijne moeijelijke positie te redden. WODENBLOCK, of liever zijn been, ging met snelheid vooruit. TURNINGVOORT was oud en men kan begrijpen, dat het geene gemakkelijke zaak voor hem was, om dezen buitengewonen gang te volgen. Het gelukte hem eindelijk den koopman om het lijf te grijpen en hem op te ligten, zoodat hij den grond niet meer aanraakte. Doch deze proef had geenen goeden uitslag, want de beweging van het been, heviger dan ooit, deed hem zelven en zijne vracht in eene minuut vijftig passen vooruitgaan. Toen plaatste TURNINGVOORT den heer WODENBLOCK weder op den grond, en hem met alle kracht wederhoudende, drukte hij op eene uitstekende veer, welke zich achter aan het been vertoonde. Op hetzelfde oogenblik vloog de ongelukkige WODENBLOCK pijlsnel vooruit. In de onstuimigheid van zijnen gang zag men hem in een oogenblik acht vischvrouwen en twee dikke Engelschmannen omverloopen. Hij riep om hulp en uitte verschrikkelijke noodkreten.

– Ik ben verloren, riep hij; ik ben verloren, ik ben door den duivel bezeten; een booze geest is in dit been gesloten... Houdt mij staande ter liefde Gods, houdt mij staande. Ik ben buiten adem, ik kan niet meer! zoude niemand dit verwenschte been in stukken slaan? TURNINGVOORT, TURNINGVOORT, gij hebt mij vermoord! TURNINGVOORT zelve was half dood van schrik: Hij wist niet meer wat te doen, of liever hij had meer gedaan, dan hij had willen doen. Hij was op de knieën gevallen, en met gevouwen handen en verwilderde oogen zag hij den rijksten handelaar van Rotterdam, den welgezetendsten man van Holland, als eenen woedenden os, langs het kanaal van Leiden loopen, terwijl hij uit alle magt, om hulp schreeuwde.

Leiden is meer dan 8 uren van Rotterdam verwijderd. De zon was nog niet onder; de jufvrouwen RACKSCHNEIDER, gezeten bij het venster van hun vertrek, dronken op hun gemak de welriekende Chineesche thee, terwijl zij van tijd tot tijd eenigen harer kennissen groetteden, die langs hare woning kwamen wandelen. Eensklaps zagen zij eenen man, die als een' razende door de straten liep. Zijn gelaat was met eene doodelijk bleeke kleur overtrokken; hij opende van tijd tot tijd den mond, als of hij naar lucht snakte. Doch deze man wendde zich nog regts, noch links; hij bleef met dezelfde onstuimigheid voortgaan, en was reeds bijna uit het gezigt, alvorens zij den tijd hadden van uit te roepen:

– Goede God! is dat niet de heer WODENBLOCK, de rijke koopman van Rotterdam?

Des anderen daags was het Zondag; de inwoners van Haarlem, op zijn best uitgedoscht, begaven zich naar de kerk, toen op eens eene menschelijke gedaante met de snelheid des bliksems over de markt vloog; zijn gelaat was wit, blaauw, geel, groen, in een woord van alle kleuren; zijne lippen paarsch, zijne tanden ontsloten, en zijne handen krampachtig in een gewrongen. De menigte verstomd van schrik opende hem eenen weg, en er was niemand in Haarlem, of hij dacht, dat het een zielloos wezen was, dat de bovennatuurlijke gaaf had verkregen, om zich te bewegen.

Dit afschuwelijk lijk, altoos door dezelfde magt voortgedreven, verscheen in de steden, dorpen, en in het midden der bosschen van Duitschland. Weken, maanden, jaren verliepen er, en deze verschrikkelijke gedaante bleef voortgaan met zich bij tusschenpozingen in de noordelijke gedeelten van Europa te vertoonen. De kleederen van den heer WODENBLOCK waren in stukken en vlarden gescheurd; het vleesch viel van de beenderen, welke het omkleedde, en hij was niets meer dan een geraamte; alleen het kurken been bleef zijne gedaante en kracht behouden, en heeft niet opgehouden het spook te doen bewegen, waaraan het sedert zoo lang verbonden is. TURNINGVOORT had de eeuwigdurende beweging ontdekt, en de veeren en de raderen van dit wonderbeen, zullen nimmer ophouden in werking te zijn.

behoeften, op voorstel van den Minister van Financien van den 9. dezer, zeer aanmerkelijk zijn verlaagd. Wij laten daarvan de lijst hier volgen, met aanwijzing van de oude regten en van het bedrag der vernieuwde.

Aardappelen. . .	½ Ct.	vroeger	5 Ct.	per	mud.
Gierst.	1 Ct.	«	30 Cts.	per 100	pond.
Rijst.	1 Ct.	«	30	« «	id.
Boonen.	10 Cts.	«	f 7,50.	«	last.
Erwten en Linzen.	10 «	«	– 10,00.	«	id.
Gort, Grutten en gepelde Gerst. .	f 3,00.	«	– 10,00.	«	id.
Meel v. alle Granen.	– 5,00.	«	– 20,00.	«	id.
« « Aardappelen.	– 5,00.	«	– 10,00.	«	id.

's BOSCH, den 15. September. Wie zou het gelooven? Van goederhand zijn wij onderrigt dat nog dezer dagen twee ladingen boekweit uit deze stad naar Engeland zijn overgebragt en eene derde lading gereed ligt. Wij willen niet noemen; maar zulke handeling diende openlijk aan de kaak gesteld te worden. Is het niet schande, dat welgezeten kooplieden, in dezen tijd van algemeene bekommering, zich nog aan eenen onedelen speculatiegeest overgeven; de markten opjagen en op eene ongehoorde hoogte houden; zelve tegen hooge prijzen inkoopen en dan, tot overmaat, de ingekochte levensmiddelen naar vreemden bodem overbrengen, terwijl eigen bodem aan gebrek, zoo niet aan hongersnood blootstaat! Nogmaals, wij willen niet noemen, maar zulke handelingen brengen wij onder het oog der regering, en vragen dan ernstig, of het geen tijd wordt van handelen, van krachtdadig handelen?

— Het *Journal du Limbourg* meld het volgende van den 15. dezer:

« Onze stedelijke raad heeft gisteren een edel bewijs gegeven zijner zorg voor de minvermogende volksklasse. De vergadering was bijeengekomen om maatregelen te beramen, om de gevolgen voor te komen van het bedreigend gebrek aan levensmiddelen. Men was het volkomen eens dat men op dit oogenblik voorraad moest inslaan van veldvruchten, die in den winter tegen kostenden prijs zouden verkocht worden; maar de stadskas kon in die uitgaven niet voorzien. In die omstandigheid hebben alle raadsleden, met den burgemeester aan het hoofd, verklaard eene som van 1000 gulden voor te schieten, helgeen met dat, waarover de stadskas beschikken kon, in staat stelde om al dadelijk 12000 mudden rogge op te doen.

« Daarna heeft de raad besloten dat dezelfs leden zich tot de meer vermogende inwoners der stad wenden zouden, om hen ook tot het doen van voorschotten tot hetzelfde einde over te halen."

Mogt dit voorbeeld ook elders navolging vinden! Het ontbreekt niet aan goeden wil. Wij weten dat zich hier vermogende ingezetenen bereid hebben verklaard om duizenden guldens renteloos voor te schieten tot het opdoen van voorraad, indien zich slechts eene bevoegde commissie aan het hoofd van dusdanig goed werk plaatste. Mogt die wensch verwezenlijkt worden. Ons blad staat open tot allerlei oproepingen en aanzoeken van dien aard.

INGEZONDEN STUKKEN.

CAPFIGUE, HISTOIRE DES JUIFS.

CAPITTEL 8.

Jerusalems verwoesting door Titus.

(*Vervolg van No. 110.*)

Men oordeelde het van gewigt, de krijgsbewegingen, zonder dralen voort te zetten, en door een spoedigen voorttogt ieder *vereenden* tegenstand der muitelingen te verhinderen. VESPASIANUS wilde den vijand in die oogenblikken aanvallen, waarin hij, bij gebrek van een bepaald plan, niets dan noodweer, zonder overleg of orde, tegenover de geregelde aanvallen der legioenen kon stellen. Hij schreef zijnen zoon TITUS en aan TRAJANUS, die beide krijgs-tribunen waren, en onder welker bevel, de te Alexandrie in bezetting liggende, vijfde en tiende legioenen stonden, met ijlmarschen naar Judea op te rukken; terwijl de Romeinsche, Syrische krijgsbenden zich van eenen anderen kant in beweging stelden, ten einde, onder de muren van Jerusalem, tot de plaatse der vereeniging te komen. VESPASIANUS trok zelf in allerijl over den hellespont, om Palestina's grenzen te bereiken, die reeds door TITUS en TRAJANUS overschreden waren. Men ontwaarde ook, onder de Romeinsche tenten, een aantal bondscohorten en AGRIPPA, die een talrijk leger-corps van Joden aanvoerde, meer aan Romes gunst dan aan de zaak huns vaderlands gehecht. Men zag er ook de vorsten ANTIOCHUS en ZOEMA, met eene menigte Arabieren, door haat en plunderzucht, tegen de bewoners van DAVID's stad, ten strijde opgekomen.

Jerusalem en andere voorname steden hadden toen het aanzigt van een uitgestrekt legerkamp. Op de stem der priesters en leviten, liepen de Joden overal te wapen. De phariseen lieten niet na aan de voorzegging en aan de dagen der verlossing te herinneren. « De gouden koningskroon en SALOMO's heerlijkheid, zouden met nieuwen glans en luister herrijzen" en het arme volk deelde, in zijne hersenschimmige zegepraal, reeds den buit, en den uitgeschudden roof der nieuwe Amaleks-zonen, wier vermetelheid JEHOVA's stad bedreigde. Zulk een vooruitzigt werd, door het bijgeloof, van sombere vrees beneveld. Daar waren onheilspellende teekenen in den tempel gezien; het voorhof had geschud, en de deur, door welke het volk gewoonlijk te offeren ging, sloeg, als door eene bovennatuurlijke kracht beroerd, van zelf open; angstige jammerkreten waren er gehoord, en in Jerusalems straten, steenigde het graauw een leviet, die het schrikverwekkende « *onheil over Jerusalem*" had uitgeroepen!

Het Romeinsche leger, door de inneming van Jotapa, meester van geheel Galilea zijnde, bezocht VESPASIANUS andermaals Ptolomais en vereenigde de legerbenden, die onlangs van Egypte aangekomen waren. Hij liet twee legioenen in Cesarea, legde twee anderen in Scythopolis en deed, in allerijl, eene rijdende cohorte oprukken om zich, bij verrassing, in het bezit van Joppe te stellen. De inwoners dezer stad hadden zich door zeeschuimerij berucht gemaakt; hunne onvertsaagde vloten verontrustten meermalen de schepen, die jaarlijks koorn van Egypte naar den Tiber bragten. Zoodra de inwoners de Romeinsche cohorten zagen, namen zij de vlugt op hunne schepen en staken in zee; maar zij bereikten naauwelijks den inham, door ANDROMACHUS ramp berucht, of zij werden door een woedenden storm overvallen. De schepen, die de geheele stad in lading hadden, verbrijzelden op het strand tegen de rotsen, en de ongelukkigen, welke de storm spaarde, werden zonder genade, door de woestijn-arabieren vermoord, welke een deel van VESPASIANUS hulptroepen uitmaakten. Op Joppe's overblijfsels verrees weldra een wachttoren. Aan twee centurien veteranen werd den last opgedragen, voor de veiligheid dezer wateren te waken, en te beletten dat de zeeroovers niet weder in hunne ontoegankelijke holen weken.

VESPASIANUS sloeg, voor zijn leger, de winterkwartieren op, in AGRIPPA's vierforstendom, en deze prins, onwaardige afstammeling van het Asmoneesch geslacht, die, gedurende de krijgsondernemingen tegen zijn oud vaderland, nimmer de Romeinsche legertenten had verlaten, beijverde zich, den beschermers van zijn ontluikend gezag, Griekenlands volkspelen en den luister der renbanen aan te bieden. Twee legioenen begaven zich tegen de lente weder naar Judea; eene rijdende cohorte maakte zich van den door sterke muren gedekten berg Haburius meester; twee legioenen verwoestten Giscala en Galilea, terwijl VESPASIANUS met TITUS en TRAJANUS zich naar Gamala spoedden. Gamala lag aan het meer Gnesareth tegenover Tarichea. De plaats heette ook Damel (Gamel) of Kameel, wegens hare ligging, want, volgens de uitduiding eens talmudist, vormde zij zekere verhevenheid op een berg, westelijk herders en Arabieren haar menigmaal bij den woestijn-kameel vergeleken. Door hare ligging en het helden-fanatismus der inwoners beschermd, weerstond deze stad, gedurende vele maanden, het Romeinsche krijgsgeweld. VESPASIANUS en TITUS werden in het moorddadig beleg gewond; eindelijk bezweek Gamala, en de citadel die haar verdedigde, onder begunstiging eener zandvlaag, door den zuidenwind opgedwarreld, beladderd zijnde, onderving hetzelfde lot. Er was nu voor de legioenen geen hinderpaal meer om Jerusalem te bereiken. Alle de voornaamste steden waren ingenomen, vele andere gaven zich over, en nergens, dan onder de muren van Jerusalem, kon VESPASIANUS nog geduchten tegenweer ontmoeten. In hetzelfde oogenblik toen de tribunen en centurien bevel gaven het leger op te breken en de krijgsaltaren van plaats te doen veranderen, werden hunne besluiten, door van Rome gebragte tijdingen, opgeschort. (*Vervolg hierna.*)

MENGELINGEN.

Correctionele Policie. De nasporing van een beroep.

Men kan uitgaan tot opsporing van een weggevlogen papegaai, van een ontloopen paard. In deze verschillende nasporingen is er kans van wel te slagen, maar voor zekere lieden is de nasporing van een beroep oorzaak, dat zij hun leven slijten met verwilderde oogen, eene ledige maag, en hangende armen; het is als liepen zij naar den steen der wijzen, of naar eene locomotive, die op verscheidene atmospheeren warmte gestookt wordt.

Bij deze nasporing laten sommigen hun leven, velen hunne vrijheid.

Het is een dezer laatsten die heden bij de correctioneele policie voorkwam, om op eene beschuldiging van landlooperij te antwoorden.

De beklaagde is een groote jongman van 38 jaren, zijnde eenigzins rossig, mager, kaalhoofdig en niet zeer net gekleed, en nog minder geschoeid. Hij verklaart noch middelen van bestaan, noch huisvesting te hebben.

— Hebt gij een beroep?

— Ik heb er een gehad en wel een der schoonste; ik ben tooneeldanser geweest. Toen ik 20 jaren oud was, was ik eerste danser aan het theater van Rio-Janeiro. Ik heb voor den Keizer van Braziliè, voor zijn hof en zijn volk gedanst; maar ik had kwade beenen, ik moest dus het dansen vaarwel zeggen; te meer wijl zijne majesteit de Keizer van Braziliè ons niet betaalde en zijn volk ons op crediet niet wilde onderhouden.

— Alzoo hebt gij dan geen beroep meer?

— Ik heb een ander genomen. Ik ben opzigter over negerslaven geweest in een verblijf, waar ik er dagelijks 150 moest afrossen. Daar ik er den geheelen dag door niets anders te doen had, dan te geesselen; zoo heeft mij de moed daartoe ontbroken en ik heb mij mijn ontslag gegeven. Ik had hooren zeggen dat er veel quinquina (kina) in de Cordillierische bergen was, en zie ik vertrok met een Belg, om die te gaan zoeken. Doch wij hebben zelfs niet eens de Cordillieras kunnen vinden; wij beide, mijn Belg en ik, zijn in de bosschen gedurende een en een halve maand verdoold geweest, en sinds dien tijd heb ik mijnen Belg verloren.

— Zeg ons hetgeen gij gedaan hebt bij uwe terugkomst in Frankrijk?

— Om terug te kunnen komen ben ik matroos geworden; ik heb mij echter nimmer aan de zee kunnen gewennen; gedurende onze reis deed ik wat ik kon, maar ik voerde weinig meer uit dan slapen. Te Ostende aangeland heeft de kapitein mij mijn loon niet willen geven, doch hij heeft mij mijn matrozenpak ontnomen, en ik ben Frankrijk binnengetreden.

Toen ik te Parijs aangekomen was; heb ik mij in eene restauratie als onderkok verhuurd; doch de kolen veroorzaakten mij hoofdpijn; ik heb die dus verlaten om kleurenwrijver te worden, waartoe echter mijne armen niet sterk genoeg waren. Men heeft mij dus teruggezonden; ik had eene goede plaats gevonden, 30 stuivers per dag, om lood door het draadtrekken te trekken. Die bediening heb ik slechts twee dagen kunnen behouden, wijl mijne borst er te zwak toe was. Ik was op het theater geweest, en ik kende nog vele romancen en duo's en zelfs quatuor's; ik begon dus in de kleine herbergen en kroegen te zingen, en won alzoo eenige stuivers, welke men mij gaf, opdat ik maar stilzwijgen zou, daar mijne stem niet veel noten had, en natuurlijkerwijze valsch en zeer schor was. Eindelijk bleef er mij niets meer dan een hulpmiddel over, het laatst van allen; het was droevig voor mij, om, na voor eenen keizer gedanst te hebben, tot voddeman af te dalen; ik heb den moed gehad om het te doen; ik heb dus vodden bijeengezocht, doch ik vond er geen, wijl ik zeer bijziende was; ik verzamelde eenen hoop van dingen, die tot niets goed waren. En wanneer ik mijnen dag doorgebragt had, met mijnen hangkorf te vullen, had ik nog voor geen twee stuivers bijeengebragt.

— Gij zijt aldus geheel en al zonder middel van bestaan?

— Ik heb wel een bestaan en zelfs een groot; zoo als gij mij hier ziet, ben ik eigenaar, en wel groote eigenaar. Ik bezit een bosch van eene vierkante mijl, met prachtige boomen, die, zoo als ik stellig weet, zeker wel zoo hoog zijn als de toren van onze lieve Vrouw.

— Wat wilt gij zeggen?

— Daar de keizer van Braziliè, Don PEDRO, mij, toen ik eerste danser van zijn theater was, niet wilde betalen, zoo werd hij hevig woedend tegen ons, ja zelfs brak hij met zijne eigene hand, eenen arm van onzen eersten kluchtspeler. Doch ik, ik was gelukkiger. Hij deed mij eene door zijne hand onderteekende vergunning geven, dat ik een bosch van eene mijl grootte langs de Cordilliera's nemen mogt; en, het is misschien in mijn eigen bosch, dat ik mijn armen Belg verloren heb. Ziedaar mijne vergunning, in goed Portugeesch geschreven, en door de hand des keizers Don PEDRO onderteekend; ik draag dezelve altijd bij mij: verscheidene malen heb ik dezelve willen verkoopen, en in het eerst wilde ik er 100,000 franken voor hebben; maar daar ik er geene koopers voor vond, zoo heb ik ze ten laatsten voor 30 stuivers gelaten. Geen kapitalist heeft die gewild.

De oude danser, de oude opzigter der negers, de oude zoeker van kina, de oude matroos, de oude kok, de oude kleurenwrijver, de oude loodtrekker, de oude zanger, de oude voddeman, die nu zonder beroep was, bij gebrek van beenen, armen, hoofd, borst, stem, gezigt, en, die al te goed hart had, om de negers af te rossen, en te weinig moed had, om de zee te bevaren, werd tot drie dagen gevangenis veroordeeld, daar zijn misdrijf van landlooperij al te zeer bewezen was.

EEN LANDMANS-BONMOT. — Ten opzigte der wonderkracht van de *guano* (vogelmest) en andere nieuwe bemestingen, zeide onlangs een Engelsche *famer* tot zijnen buurman: « Men zal weldra den mest voor een geheel veld in zijn vestzak kunnen steken." — « O ja, en in den anderen vestzak den oogst," gaf de buurman ten antwoord.

BERIGT.

Die welke tegen 1. October 1845 zich op de *Vlissingsche Courant* abonneren, zullen al de nommers, van den dag hunner inschrijving tot op het einde dezer maand September, *gratis* ontvangen.

Heeren Logement- en Koffijhuishouders, nog niet op de Courant geabonneerd zijnde, kunnen op franco aanvrage dezelve eene maand lang *gratis* als proef ontvangen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. September. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De jonge Reintje, H. L. Drayer, Bordeaux, wijn; Diana, P. J. Grem, Hull, manufacturen; Jenny, L. H. Boysen, Cowes, huiden.

Naar zee.

Van Gend gezeild:

Lamina, W. A. de Boer, ballast, Riga.

MIDDENPRIJZEN*

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

18 September 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844) . .	f 9.50	W. Paardenboonen . .	f
N. dito dito . . .	– 9.50	W. Gr. Erwten . . .	– 15.00
J. Walch. Tarwe (1844)	– 10.20	W. Witte dito . . .	– 15.00
Nieuwe dito . . .	– 10.00	Z. Paardenboonen . .	–
O. Rogge (1844) . .	– 8.50	Z. Gr. Erwten . . .	– 14.50
N. dito	– 8.50	W. Koolzaad . . .	– 12.20
Winter garst . . .	– 5.80	Zomer dito . . .	– 12.20
Zomergarst . . .	– 5.60	Raapolie . . .	f 42.50 p. v.
Haver	–	Patentolie . . .	– 44.50 –
Boekweit	–	Lijnolie . . .	– 34.50 –
W. Witteboonen . .	–	Lijnkoeken f 10.00	– 104 st.
dito Bruineboonen . .	–	Raapkoeken – .	– 1040 –

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.